

VOORWOORD

Als ik erover nadenk, vind ik het best bijzonder dat juist ik influencer ben geworden – en er vrouwen zijn die naar mij kijken ter inspiratie. Als kind viel ik vaak buiten de groep. Sociaal onhandig, noemen ze dat tegenwoordig. Ik was het meisje dat het liefst onopgemerkt bleef, verlegen en stil. Ik had geen behoefte aan de spotlights; het voelde veiliger om onzichtbaar te blijven. Niet voor niets kreeg ik in groep acht bij de eindmusical de (tekstloze) bijrol van boom. Omdat mijn moeder verhaal ging halen bij degene die de rollen uitdeelde, kreeg ik uiteindelijk de rol van moeder. Mijn broertje en zusje hebben me nog jarenlang gepest vanwege mijn, zoals zij het noemden, ‘waardeloze’ vertolking.

Het applaus dat ik kreeg, vond ik wel fijn. Wellicht omdat het gedoe voorbij was en er een nieuwe fase begon; eindelijk naar de middelbare school. Een nieuwe start maken, ergens waar niemand me kende.

In groep zeven had de meester mijn ouders al overtuigd dat het 't beste was om mij naar de huishoudschool te sturen. Hoger was niet haalbaar. Mijn ouders gaven aan thuis iets anders te zien en stelden voor hoger in te zetten, maar zijn antwoord was resoluut: 'Dat kan Annemarie niet. Jullie mogen je handjes dichtknijpen als ze later een goede man treft die haar kan geven wat ze nodig heeft.' En daarmee was de discussie klaar. Ook al zagen mijn ouders meer in mij, ze gingen mee in het schooladvies.

Veertig jaar later en bijna honderdduizend volgers verder verdien ik meer dan die zogenaamde man die mij maar moest onderhouden. Ik treed via mijn stories dagelijks op voor een publiek ter grootte van een uitverkocht Johan Cruijff ArenA. En ik kan niet eens zingen. (Tenminste, dat is een van de weinige dingen die ik nog niet heb geprobeerd.) Het verlegen meisje van toen heeft haar angsten overwonnen, taboes doorbroken en geleerd zich staande te houden in een wereld waarin je elke dag online tot bij je enkels wordt afgezaagd.

Van de huishoudschool bakte ik trouwens niks. Na een jaar werd ik bij de directeur geroepen; ik bleek niet gemaakt om pannenlappen te haken, rokken in te nemen of koper te poetsen. Mijn ouders besloten me van school te laten wisselen en zo stroomde ik door naar de lagere detailhandelsschool en uiteindelijk de hbo.

En nee, dat was niet makkelijk, zeker niet toen ik ook nog zwanger bleek. Maar ik had maar één doel voor ogen: laten zien dat ik het wél kon. Want die woorden – 'Dat kan Annemarie niet' – hadden iets in mij veranderd. Als het even tegenzat, hoorde ik die meester in mijn hoofd, en dan draaide ik het om: 'Ik wil dit, dus ik kan dit wel!' Die instelling heb ik altijd gehouden; niet piepen, maar gewoon doen. Op die manier heb ik al veel angsten overwonnen en doelen behaald.

Door het influencen ontdekte ik dat onzekere mensen net zo goed (of misschien juist) hun doelen kunnen bereiken. Ik leerde dat er meer vrouwen zijn met een man die stroomsnoeren verzamelt, mensen met jeuk aan hun tanden, en moeders met verdriet vanwege een kinderwens – terwijl ze wel al kinderen hebben rondlopen.

”

**Want die woorden –
‘Dat kan Annemarie
niet’ – hadden iets in
mij veranderd.**

Samen met mij veranderde de algehele openheid op het gebied van ouderschap. Toch vind ik die openheid niet alleen maar positief. Waar er eerst amper werd gesproken over de schaduwkant van het ouderschap, zie ik nu een overdaad. Als je je aan zou trekken wat er de laatste jaren allemaal over het krijgen en opvoeden van kinderen is geschreven, mag het een klein wonder heten dat er überhaupt nog baby's worden geboren.

Ik vraag me inmiddels regelmatig af waar ik in ben beland. Vrouwen die me ooit bejubelden omdat ik zo eerlijk de rauwe kanten van het moederschap liet zien, wantrouwen me nu. Omdat ik ze óók deodorant, voedingssupplementen of menstruatieondergoed laat zien, is mijn intentie ineens verdacht. Blijkbaar mag je wel eerlijk zijn, maar niet commercieel. En het wrangste? Als ik iets bewust niet deel – bijvoorbeeld uit respect voor de privacy van mijn kinderen – wekt dat óók wantrouwen.

‘Waarom zeg je hier niks over? Wat heb je te verbergen?’ Terwijl iedereen tegenwoordig roept hoe belangrijk het is om kinderen online te beschermen, is het bij mij weer verdacht als ik dat daadwerkelijk doe. Er is veel te doen over de schadelijke impact van vloggen. Ik ben van de eerste generatie familievloggers, de impact op het leven van de kinderen die online zijn opgegroeid wordt nu pas duidelijk. Dat doet ook iets met mijn content en hoe ik ernaar kijk.

En dan is er nog de continue druk om ‘relevant’ te blijven, niet op het strafbankje van Instagram te komen en de vervaging van de scheidslijn tussen werk en privé.

Mensen denken mij te kennen, maar krijgen slechts een fractie van mijn echte leven mee. Terwijl ik dit boek schrijf, heb ik al maanden een pleegkind in huis; een kind dat niet in beeld mag komen. Het is één van de duizend delen uit het leven van *de-mammavan* die **niemand weet**.

In dit boek neem ik je mee achter de schermen van tien jaar @demammavan. De hoogtepunten, de keiharde valkuilen, de momenten waarop ik bijna ben gestopt. Ik vertel over de online druk, haat, twijfels en dingen waarvan ik achteraf denk: waarom deed ik dat in godsnaam? Ik deel de keuzes waar ik nu nog slapeloze nachten van heb, maar ook de inzichten, de lessen en de onverwachte kanten van een wereld waarin alles draait om zichtbaarheid.

Wat niemand weet – dat is de titel van dit boek. En eerlijk? Het dekt de lading verrassend goed. Want ook al deel ik al jaren van alles over mijn leven online, er is altijd een deel onzichtbaar. Niet uit geheimzinnigheid, maar omdat je niet alles kúnt of wíl delen. Niet in het gewone leven, en ook niet als influencer. Dit is geen ‘zo word je succesvol op Instagram’-verhaal. Geen

stappenplan, geen gouden formule. Dit is gewoon mijn ervaring. Over tien jaar *demammavan* zijn, met alles wat daarbij komt kijken.

Ik heb mezelf vaak afgevraagd: doe ik dit werk om andere ouders een hart onder de riem te steken, of wil ik gewoon gezien worden? Als ik heel eerlijk ben, is het antwoord waarschijnlijk een beetje van allebei. Op het moment dat ik begon met delen, merkte ik dat ik niet alleen stond in de uitdagingen en gevoelens die ik ervaarde. Mensen reageerden. Niet op de perfectie, maar op de herkenning. De vermoeidheid in mijn ogen, het rommelige huis, het ongemak dat soms zichtbaar werd – dat was wat hen raakte. Niet de buitenkant, maar dat wat eronder lag. Juist in de dingen die ik eerst liever verborgen hield, vonden anderen aansluiting.

Het leerde me dat we elkaar niet vinden in het ideaalbeeld, maar in het echte verhaal. In wat we niet van elkaar weten, maar vaak wél voelen. In het deel dat stil bleef, totdat iemand het voorzichtig durfde te laten zien.

Misschien is dat wel waarom ik dit boek schrijf. Niet om een waarheid te verkondigen of te laten zien hoe het ‘moet’. Maar om ruimte te maken voor alles wat je niet altijd zegt. Alles wat je liever wegstopt, maar wél voelt.

Want juist daar, in wat niemand weet, zit wat ons verbindt.

Hoofdstuk 1

1976-2017

31-3-1976	Geboorte Annemarie
7-6-1982	Verhuizing naar Hazerswoude
1-9-1987	Maarten verhuist naar Hazerswoude
31-3-1990	Maarten en Annemarie krijgen verkering
1-9-1994	Annemarie op kamers Leiden
2-2-1995	Samenwonen met Maarten in Den Haag
4-6-1999	Aankoop nieuwbouwhuis Den Haag
3-4-2000	Geboorte Jim
26-3-2001	Trouwen
29-10-2001	Geboorte Sam
28-10-2003	Geboorte Julia
6-6-2006	Verhuizing naar ons blauwe huis
26-04-2009	Geboorte Guus
2011	Samenwerking Disney
2012	Eerste YouTube-filmpje online

26-10-2013	Geboorte Saar en Suus
22-03-2017	Geboorte Jet

Aantal kinderen: 0-7

Aantal volgers: 0-1000

Likes: 0

Inkomen: 0

Content: geen

HET BEGIN

De bevalling van mijn eerste zoon, Jim, was allesbehalve het sprookje uit de boekjes. Zwanger zijn, bevallen en het ouderschap werden in die tijd (1999-2000) verkocht als een droom. In blije dozen en glossy tijdschriften zag ik beelden van moeders met stralende ogen en kinderen die weggelopen leken uit een reclame. De moeders in de tijdschriften waren altijd perfect gekleed, hun kinderen om door een ringetje te halen. En als je vroeg hoe het ging – op welk moment van de dag dan ook – ging het altijd goed.

Ik had mijn eerste bevalling tot in de puntjes voorbereid: muziek, kaarsen, een weeëndans die ik bij zwangerschapsyoga had geoefend. Het moest een gezamenlijke ervaring worden, iets wat ons dichter bij elkaar zou brengen. Maar het liep heel anders dan het negen kantjes tellende geboorteplan dat ik in mijn hoofd had. De bevalling overviel me – het ging sneller dan ik kon bijhouden en was pijnlijker dan ik aankon. Maarten moest op afstand blijven; ik kon zijn aanraking niet verdragen. In een vage herinnering hoor ik mezelf nog tegen hem snauwen dat hij ‘die bullshit uit moet zetten,’ toen hij in een goedbedoelde poging de sfeer te verbeteren aan de volumeknop van de muziekinstallatie draaide.